

ANUARI

2020/2021

Pàlcam escola

Sumari

DIRECCIÓ
Xavier Cagigós i Mónica López

CONSELL DE REDACCIÓ
Loli Páez i Oriol Fonollosa

COL·LABORADORS
Jaume Arijá, Família Candal Sánchez,
Carles del Pozo, Meritxell Donaire,
Guillermo Donaire, Oriol Fonollosa,
Ricard Llopart, Mónica López, Marc Miret,
Sofia Rosa, Imma Somoza, Paula Torres,
Glòria Tresserra, Eva Viudes.

FONS FOTOGRÀFIC
Escola Pàlcam

DISSENY I MAQUETACIÓ
Estudi Barreras

REVISTA ESCOLA PÀLCAM
C/ Rosalía de Castro, 32
08025 - Barcelona

■ Editorial

04 Un curs diferent

■ Vivències

06 **FAMÍLIES**
Vivencias durante el confinamiento familiar

08 **ALUMNES**
Nous aprenentatges

10 **PROFESSORAT**
El curs en què tot va canviar

■ Projectes

12 **LLAR**
La psicomotricitat de 0 a 3 anys una mirada interdisciplinària

14 **INFANTIL**
Acompanyem els infants per despertar el desig d'aprendre

■ Valors

16 Cuidem-nos!

■ Extraescolars

18 El retorn més esperat

■ Reconeixements

20 **CICLES FORMATIUS**
La ciberseguridad, una realidad en el mundo digital

■ TACs

22 Confinament sense aïllament

Editorial

Un curs diferent

Mónica López
Directora adjunta
Escola Pàlcam

>>> I va arribar setembre... Tots sabíem que no seria un curs com els altres i que l'escola s'hauria d'adaptar a la nova situació, de la mateixa manera com ja ho estàvem fent en tots els altres àmbits de les nostres vides. No ens va fer falta ni entrar per veure que res no seria com abans. Al carrer, tots i totes equipades amb un complement nou que se'ns ha fet imprescindible, la mascareta, esperàvem impacients el nostre torn davant la porta indicada. S'havia acabat allò d'entrar tots alhora, mentre ens saludàvem amb els companys d'altres grups i altres cursos. En aquell moment començàvem a aprendre què volia dir allò dels grups bombolla. Patis separats per grups, gels hidroalcohòlics, distància de seguretat, fletxes indicant els camins per evitar aglomeracions, cintes al carrer... Estava clar que començàvem un curs diferent!

Unes setmanes més tard també vam aprendre què eren els grups confinats, els contactes estrets, els positius asimptomàtics... Aleshores també ens vam adonar que, tal com passa arreu, hauríem de conviure amb el virus que tantes setmanes ens havia deixat tancats a casa, però que ara ens permetia mantenir l'escola oberta, tot i que amb condicions.

Teníem l'experiència del curs passat, així que tornar a fer classe des de casa quan ha fet falta no ens ha estat un problema. I és que aquesta ha estat una de les nostres principals preocupacions, que les classes no s'aturessin en cap moment. Grups a casa fent classe amb els professors a l'escola, alumnes a l'escola i professors a casa, alumnes confinats seguint la mateixa classe que els companys... Les combinacions han estat diverses i variades, però sempre amb l'objectiu de seguir endavant. El curs havia de continuar...

Les instal·lacions de l'escola també s'han hagut d'adaptar a aquesta nova realitat. Com sabeu, les distàncies de seguretat han estat una constant, així que hem inaugurat un nou pati i hem obert un tercer menjador. El personal de manteniment i neteja ha treballat de valent per tenir-ho sempre tot a punt, duent a terme aquelles tasques, sovint silencioses però imprescindibles, per al bon funcionament de l'escola.

Des d'aquell inici, que ara ja sembla molt llunyà, l'escola no s'ha aturat en cap moment. I això ha estat gràcies, primer de tot, als alumnes, que ens han donat una gran lliçó de responsabilitat i paciència. Les famílies heu estat les nostres principals aliades en aquesta tasca difícil. Tant el personal docent com no docent de l'escola, cada dia amb el seu esforç, han fet possible que tot funcionés i que la vida de l'escola fos tan normalitzada com era possible. Però també hem comptat amb el suport del CAP Sardenya, sempre ràpids i eficaços en la seva resposta, i amb la Guàrdia Urbana de Barcelona que ens han ajudat a gestionar les entrades i les sortides.

Aquest ha estat un curs diferent, un curs que, de ben segur, no oblidarem mai. Un curs en què hem après que si treballem junts ho podem tot. Tot això passarà, però els aprenentatges i l'experiència quedaran per sempre.

“ ... un curs diferent, un curs que, de ben segur, no oblidarem mai. Un curs en què hem après que si treballem junts ho podem tot. »

Vivències

Famílies

Vivencias durante el confinamiento familiar

Família Candal Sánchez

Padres de Roi (P5)
y Antón (Llar Gaudi)

»»» A finales de febrero de 2020 estuvimos un fin de semana en Galicia con los abuelos. En las noticias hablaban de los primeros casos de COVID en Europa... Pocos casos y lejos pero que, por ser en Bérgamo, ciudad donde habíamos vivido unos años antes y con la que mantenemos lazos, nos resultaban muy cercanos.

“ **La pandemia y el confinamiento nos han dado la oportunidad de pasar todo ese tiempo con nuestros hijos, aprendiendo de ellos.** »

De vuelta a Barcelona, primeros casos en España, en el trabajo se empiezan a crear planes de contingencia por si toca atender algún caso y, en pocos días, el hospital prácticamente colapsado, trabajo, mucho trabajo y, el 13 de marzo, «estado de alarma» (¿qué?!?). Se suspenden las clases, cierre de todos los comercios, teletrabajo para todos y no se puede salir de casa salvo para comprar comida o trabajos esenciales. De despedida esa tarde en la puerta de la escuela se oía «hasta dentro de un par de semanas». No podíamos imaginar todavía cuánto iba a durar esta situación.

Lo primero que pensamos fue que sería difícil que los niños, de 6 meses y 4 años, aguantasen tantos días en casa. Acostumbrados a pasar tiempo al aire libre, costaría mantenerles tranquilos el tiempo suficiente para que

nosotros pudiésemos continuar trabajando. Tampoco imaginábamos que nos iban a sorprender, y que el confinamiento probablemente resultó más fácil para todos gracias a ellos.

Esas semanas encerrados las rellenamos con muchos juegos solos y en familia, trabajo intercalado con tiempo de atención a los niños (por turnos), mucha cocina, manualidades, cuentos, gimnasia en familia, más dibujos animados de lo habitual, aplausos, muchas videollamadas (a los abuelos, tíos, primos... pero también a los amigos, a quienes en pocos días empezaron a echar mucho de menos), e intentando mantener la conexión con la escuela con el material que nos iban enviando las tutoras, que nos permitió también a nosotros como padres implicarnos más en esta parte de la educación de los niños, que normalmente delegamos más en la escuela.

Respondimos muchas preguntas: ¿qué es el coronavirus?, ¿en tu hospital hay gente con coronavirus?, ¿cuándo podremos ir al parque?, ¿ahora papá ya no puede viajar?, ¿y nosotros cuándo podremos viajar a ver a los primos?, ¿por qué solo se puede salir una hora al día?, ¿te puedo acompañar a comprar pan?, ¿quién es ese señor que sale cada día en la tele?, ¿no puedo jugar con mis amigos si me los encuentro?... Algunas sin respuesta clara ni fácil para los niños. Tampoco para los adultos.

Las semanas fueron pasando, no tan duras como habíamos imaginado. Al final conseguimos encontrar la rutina también en el confinamiento. Y poco a poco llegó la desescalada: empezamos a salir de casa, estrenamos mascarillas, volvimos al parque que tanto habíamos añorado, empezamos a reencontrarnos con los compañeros que viven en el barrio y por fin, en junio, cuando nos permitieron volver a la escuela, con el resto de la clase en el casal de verano. Pensábamos que después de tanto tiempo ya no sabrían ni relacionarse con otros niños... pero, para sorpresa de todos, vuelta al cole «como si se hubiesen visto ayer», y a recuperar todo ese tiempo perdido con los amigos.

La pandemia y el confinamiento nos han puesto a prueba a todos por muchos motivos (laborales, personales, familiares...). Pero también nos han dado la oportunidad de pasar todo ese tiempo con nuestros hijos, aprendiendo de ellos, su gran capacidad de adaptación, su madurez, su capacidad para mantener la ilusión y la energía en una situación de gran incertidumbre y con tantas malas noticias. En nuestro caso, cuando todo haya pasado (y ya falta menos), por encima de todo lo negativo, quedará el recuerdo de lo mucho que disfrutamos todo este tiempo en familia.

Alumnes

Nous aprenentatges

Paula Torres Santaulària
Alumna de 4t d'ESO B

»» Fa poc més d'un any ens vam trobar en una situació totalment inusual i diferent de les que havíem viscut al llarg de les nostres vides. Un virus anomenat SARS-CoV-2 havia esclatat en una ciutat de l'altra punta del món totalment desconeguda per a nosaltres.

Ningú no pensava que aquell virus ens afectaria i que avui dia encara persistiria aquesta estranya epidèmia. La desconeguda pandèmia es va estendre mundialment i vam haver de quedar-nos tancats a casa durant dos mesos que es van fer molt durs. Dos mesos d'angoixa i de patiment, d'enyorança i preocupació envers els nostres familiars i dos mesos on els morts per la COVID ja formaven part de la nostra rutina. Va ser molt difícil acostumar-se a aquella nova realitat: era molt estrany tan sols poder veure els nostres amics a través de videotrucades

“... durant el període en què vam estar tancats vam aprendre a valorar els petits moments que havien estat inapreciables fins aleshores.»

i no poder tenir-los al costat; vam perdre el contacte físic amb tothom, i abraçar els nostres familiars i amics o estar amb ells era impossible. També vam començar a fer classes *online* Eren totalment diferents i, malgrat que els professors intentaven que fossin semblants a les que fèiem abans, tenir els companys a la taula del costat, veure'ls les cares i les expressions o simplement gaudir d'una estona amb ells a l'hora del pati no es podia substituir per una pantalla a l'escriptori de casa nostra. Crec que tots trobàvem a faltar la nostra vida anterior a aquesta catàstrofe i, fins i tot, encara esperem impacients que torni a ser del tot com abans. No obstant això, durant el període en què vam estar tancats vam aprendre a valorar els petits moments que havien estat inapreciables fins aleshores. La quarantena va deixar que tinguéssim un temps per a nosaltres mateixos, ens va ajudar a trobar la nostra identitat. Abans del confinament molts volíem encaixar i no fèiem coses per por del què diria la gent. Un cop vam estar en quarantena la importància que donàvem als prejudicis i a les crítiques va esdevenir insignificant. Alguns vam començar a fer el que ens agradava veritablement i a actuar com nosaltres volíem. No només això, també vam aprendre a estimar-nos, a apreciar-nos i a acceptar-nos tal com érem. La realitat és que aquest virus ha causat un abans i un després en les nostres vides. La situació tan singular a les escoles, la preocupació que algun familiar emmalalteixi o la constant desinfecció de les mans amb gel hidroalcohòlic han fet que les nostres rutines fessin un gir de 180 graus. Al cap i a la fi, la COVID ha esdevingut una part molt important de les nostres vides que hem hagut de saber afrontar, per tal que en un futur pròxim pugui desaparèixer.

Vivències

Professorat

El curs en què **tot** va canviar

Carles del Pozo
Tutor de 2n EP

»» Era un dijous 12 de març d'ara fa poc més d'un any quan, cap a les dotze del migdia, ens vam assabentar per les notícies que tancarien les escoles després del cap de setmana. Però a les dues, just mentre dinàvem, ens van confirmar que al dia següent ja no tornariem. En aquelles escasses tres hores de marge, amb prou feines vam tenir temps de recollir el més imprescindible i preparar les tasques a fer durant uns dies. Si ho recordeu, en

aquell moment les aules havien d'estar tancades durant quinze dies... Dues setmanes que, finalment, es van convertir en tres mesos!

Dos dies més tard ja sabeu què va passar... Tothom va quedar confinat a casa i ràpidament ja vam veure que allò aniria per llarg. El desconcert inicial va donar pas a la incertesa de veure com ho fariem a partir d'aleshores: que si millor classes virtuals en directe, que si era més apropiat deixar uns vídeos enregistrats, potser millor donar les tasques per escrit... Però esclar, cada àrea i cada etapa és un món! No podia ser tot igual, no podia funcionar tot de la mateixa manera! En fi... ja us podeu imaginar quin enrenou.

En pocs dies ja ens havíem convertit en dissenyadors de decorats, operadors de video, creadors de continguts, editors d'audiovisuals i una llarga llista de professi-

ons en què ens vam veure immersos d'un dia per l'altre. Això mentre vosaltres, les famílies, us convertíeu en mestres i professors, tot ajudant-nos amb les taules de multiplicar, l'abecedari, la lectura i tantes i tantes coses on nosaltres no podíem arribar. I pel que fa als nostres alumnes, els veritables protagonistes, de ben segur que van haver de desenvolupar la seva autonomia i adquirir noves habilitats per cridar la vostra atenció, mentre intentàveu treballar des de casa.

Finalment, quan per fi vam poder tornar a l'escola, gairebé tres mesos més tard i encara sense alumnes, la sensació va ser que tot havia quedat aturat en el temps. Passadissos i aules estaven decorats d'hivern en plena primavera. Algunes bates penjades i estoigs abandonats el dia que vam haver de marxar precipitadament van ser els únics testimonis que van quedar a les nostres aules durant els llargs dies de confinament.

En definitiva, va ser una experiència que cadascú de nosaltres, mestres i professors de l'escola, vam viure d'una manera diferent: sols, amb la parella, en família, amb companys de pis... Tothom tenia les seves circumstàncies, però compartíem les ganes i la il·lusió

de tirar endavant plegats. De vegades no va ser fàcil i no vàiem la llum; en ocasions vam poder compartir amb vosaltres els neguits i les angoixes, però també l'esperança i les alegries perquè sí, si ho recordeu, també vam viure bons moments des de casa! I és que tot i ser el curs en què vam estar més separats físicament, sovint vam sentir una gran proximitat amb tots vosaltres, alumnes i famílies.

Si mirem enrere i fem balanç d'aquelles setmanes, de ben segur que entre les coses dolentes, també en trobem moltes de bones.

Grans moments i aprenentatge que guardarem per sempre i que ens serviran en el futur de la nostra vida professional. Tot això passarà, n'estem segurs, però res tornarà a ser com abans. I l'educació tampoc!!!

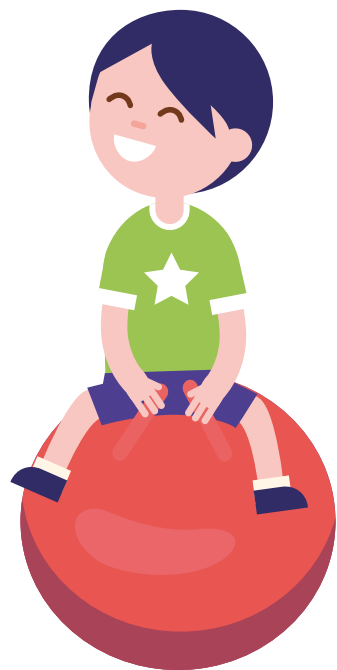
“ **Tothom tenia les seves circumstàncies, però compartíem les ganes i la il·lusió de tirar endavant plegats.»**

Projectes

Llar

La psicomotricitat de 0 a 3 anys, **una mirada interdisciplinària**

Meritxell Donaire

Directora de la Llar d'Infants Gaudí

»»» A la Llar d'Infants Gaudí tenim molt present que potenciar i treballar la psicomotricitat en la petita infància (especialment de 0 a 3 anys) és clau per al desenvolupament motriu, cognitiu, comunicatiu i afectiu dels infants. De fet, els nostres petits creixen, juguen i aprenen principalment a través del moviment i de la relació amb els altres.

És per això que aquest curs, tot l'equip d'educadores ha realitzat una formació en Psicomotricitat dels 0 als 3 anys que ha permès implementar, completar i millorar les sessions específiques setmanals i tots els moments del dia en què els nostres infants es mouen, juguen i experimenten.

Els experts apunten que els components de les habilitats motrius són la constància i la resistència, la força i la dosificació de l'energia, l'agilitat, la coordinació i el control del cos, la velocitat i la capacitat de resposta i l'equilibri. És normal que cada infant destaquï més en un aspecte que en un altre. Per això, els professionals hem de ser capaços de detectar en cada infant quin és el punt fort i quin el feble per acompanyar-lo, estimular-lo i donar-li eines perquè desenvolupi capacitats que potser ni ell mateix sabia que tenia. Hem d'oferir als infants espai, seduint-los amb propostes engrescadores, proporcionant-los confiança i donant-los temps.

El ventall del moviment és molt ampli i la motricitat se subdivideix en fina i gruixuda. De ben petits els nadons comencen a interessar-se pel món que els envolta, i cada cop tenen més interès a tocar, moure's, desplaçar-se. És gràcies a aquesta mirada que la psi-

comotricitat ofereix un espai pensat perquè l'infant pugui moure's lliurement, cercar reptes motrius nous, conèixer-se, expressar-se tal i com és a partir del seu cos i d'altres llenguatges, anar adquirint progressivament les nocions corporals espacials i temporals, així com establir relacions amb els altres. Tot, a partir del joc, l'eina per excel·lència de l'infant per explorar el món i evolucionar com a persona.

Cal destacar que, en les primeres edats, el cos i el moviment són el motor d'aprenentatge dels infants. El paper que tenen en el seu desenvolupament és fonamental i, per això, és imprescindible que l'escola estigui preparada per acollir, respectar i acompanyar aquesta essència corpòria dels infants en totes les situacions educatives i els diferents espais. A partir d'aquest plantejament, la mirada interdisciplinària de la psicomotricitat aprofita el caràcter globalitzador que té i potencia al màxim la transversalitat que ens pot oferir en diferents moments i espais, no només durant les sessions específiques a l'aula de psicomotricitat.

La psicomotricitat educativa, des d'aquesta concepció oberta i flexible, ens permet acompanyar el desenvolupament dels infants i potenciar-ne al màxim els aprenentatges. Sempre partint d'una concepció d'infant que no pot parcel·lar-se ni fragmentar-se: un infant que quan juga experimenta i es relaciona aprenent des de tot el seu ésser i no entén de matèries. És per aquest motiu que plantejem una intervenció psicomotriu interdisciplinària que valori les sessions de psicomotricitat més enllà del desenvolupament motriu i, alhora, contemplant la corporeïtat dels infants on les educadores els acompanyen en totes les situacions de la vida quotidiana a la llar: a l'hora de menjar, dormir, jugar i totes les activitats quotidianes.

“ Hem d'oferir als infants espai, seduint-los amb propostes engrescadores, proporcionant-los confiança i donant-los temps...”

Infantil

Projectes

Acompanyem els infants

per despertar el desig d'aprendre

Imma Somoza
Tutora i coordinadora de P3

»»» A Educació Infantil volem preparar i entrenar els nostres infants pel camí de la vida. Moure's en llibertat i autonomia és una necessitat dels nens i les nenes i els adults els hem d'acompanyar en l'adquisició progressiva de la seva autonomia a partir del coneixement de cada infant.

Cal organitzar espais segurs i rics d'elements seleccionats segons els seus interessos, per facilitar les seves etapes de maduració i que puguin fer les coses per ells mateixos.

Així doncs els **projectes** esdevenen una eina útil perquè potencia l'aprenentatge de presa de decisions, tractament de la informació i autoavaluació per conèixer què sabem, què no sabem i com podem plan-tejar-nos nous objectius.

Treballar per **racons** ens permet organitzar l'aula en espais diversos on els alumnes, distribuïts en petits grups, desenvolupen tasques simultànies de manera autònoma. Les activitats en aquests racons són varia-des: poden ser de tipus cognitiu, manipulatiu-sensorial, simbòlic...

La tarda d'**ambients** organitzem els alumnes en espais diferents on puguin construir els seus apre-nentatges de manera espontània. Els nens i les nenes passen a ser els protagonistes on aprenen per ells mateixos, lliurement i d'una manera constructiva i activa.

“ Cal organitzar espais segurs i rics d'elements seleccionats segons els seus interessos, per facilitar les seves etapes de maduració...”

Valors

Cuidem-nos!

**Guillermo Donaire
i Oriol Fonollosa**

Coordinadors de l'equip
de Responsabilitat social i Pastoral

“ **La solidaritat, l'empatia,
l'estima al veí i la veïna són
els nostres valors i les nostres
arrels.** »

>>> Des de l'equip de Valors de l'Escola no vam dubtar a l'hora de plantejar els objectius prioritaris d'aquest curs. Després d'un confinament sobtat, que ningú no esperava, vam constatar de quina manera un maleït virus podia afectar la nostra salut, tant física com mental.

Aquest curs calia, d'una banda, sanar els esperits i, de l'altra, ajudar els col·lectius que més hi havien perdut. Ja a finals del curs passat vam aconseguir enviar centenars de flors virtuals i missatges d'ànim a totes les unitats de cures intensives de Barcelona. Aquest curs volíem començar fent una crida als nostres alumnes: *Cuidem-nos!* Aquest ha estat el nostre lema.

Per tenir cura d'algú, el més important és buscar fórmules simples però eficaces; per això vam començar el curs amb unes activitats en les quals els nostres alumnes havien de pensar en la recepta perfecta per trobar benestar en aquests moments de tensió i incertesa. Unes gotes d'emocions, un polsim de precaució, uns grams d'il·lusió... i vam aconseguir batuts, cremes, sopes i amanides de felicitat. No obstant, per si les receptes de cuina no eren suficient, els nostres alumnes més grans van «inventar» medicaments per combatre tot allò que ens pogués fer defallir en aquest difícil curs. Parecetafun, Animasol, Felicil... ja fos en gotes, xarop o pastilles: una farmaciola plena de remeis per aconseguir un gran curs escolar.

Una vegada alimentats i medicats amb energia i il·lusió era el moment de centrar-nos en els altres. La felicitat mai no és completa si no inclou la felicitat de la resta. La solidaritat, l'empatia, l'estima al veí i la veïna són els nostres valors i les nostres arrels.

En aquesta línia hem fet dues recollides destinades al Banc dels Aliments, una de llet i l'altra d'arròs, en què gràcies al suport de les famílies hem aconseguit més de quatre tones de producte. També vam comprar en una col·laboració amb Càritas productes per a la Llar Marialar (Centre de dones en situació de risc) valorats en gairebé dos mil euros.

Ens quedava la gent gran, tan colpejats per la COVID. No podíem ser físicament amb ells però no pensàvem obli-

dar-nos-en. Per Nadal vam preparar gairebé cent postals personalitzades per portar un polsim d'esperit nadalenc a la Residència Lepant i, per Sant Jordi, quaranta punts de llibre i textos literaris per a les residències de gent gran tutelades per Càritas.

Les persones sordes són un altre col·lectiu especialment perjudicat per la COVID i especialment per l'ús de mascaretes, que ha fet la seva vida encara més complexa que per als altres. Per això, com a final de festa, hem organitzat una altra activitat transversal en què els nostres alumnes han signat la cançó d'enguany de La Marató de TV3 i demostrar així que empatitzem amb la situació dels altres.

4 tones
Banc dels Aliments

2.000€
Llar Marialar

Postals
Residència Lepant

Punts de llibre
Càritas

Extraescolars

El retorn més esperat

Jaume Arijà
Coordinador de Bàsquet

»» El Dinamis torna a lluir amb el retorn de les activitats extraescolars. L'any 2020 i l'inici del 2021 no han estat fàcils per a l'esport i el gimnàs Dinamis ho ha pogut viure de primera mà.

Encara recordem perplexos com, a mitjans de març de 2020, tota l'activitat no essencial, on s'incloïa l'esport, va haver d'aturar-se. Tenim encara un record amarg quan rememorem aquells tres mesos tancats a casa que, si més no, ens van fer veure que l'esport era un mitjà molt vàlid i a l'abast de tothom per poder divertir-se, desestressar-se i, de pas, mantenir-se en forma.

Després de tres mesos de confinament vam començar a veure que, amb molts esforços i molta lentitud, les coses anaven avançant. Cada vegada es permetien més activitats no essencials, però l'esport, en canvi, topava constantment amb un mur d'incomprensió. Mentre una gran part de la societat mèdica afirmava els beneficis de l'esport per lluitar contra la malaltia, les restriccions seguien oprimint l'esport i el portaven, en molts casos, a situacions extremes i desesperants.

M'agradaria assenyalar un dia clau en la nostra història, el 18 de febrer del 2021, dia on l'esport va passar a ser considerat com una activitat essencial. Permeteu-me dir que aquest és un dia que totes

les persones professionals de l'esport recordarem amb orgull. Amb aquesta notícia, l'any 2021 es presenta més optimista. Tot i que els dos primers mesos de l'any han estat durs, finalment març ens va dur un regal que ja pensàvem que no veuríem en aquest curs escolar, el retorn de les activitats extraescolars!

Ja tornem a tenir per aquí els esports de contacte com el karate, el judo o el krav magà; també els aquàtics, com els nostres cursets de natació i el waterpolo; els esports més artístics, com la dansa, el jazz, la rítmica o el patinatge; d'altres d'equip, com el futbol, i els més relaxats, com el ioga.

No ens enganyarem, les extraescolars del Dinamis són la nostra activitat predilecta i ja teníem ganes de tornar-les a tenir per aquí. Les extraescolars han donat un aire nou de positivitat molt necessari per al gimnàs. El retorn de les activitats ens ha permès, també, recuperar els nostres monitors i monitores que, no ho dubteu, tenen gran part de responsabilitat en l'èxit del centre.

Primer amb els infants fins a 6è de primària i, dues setmanes més tard, amb els adolescents de l'ESO i batxillerat, el retorn de les extraescolars va ser complet. Aquest retorn no ha estat absent de dificultats, ja que adaptar-se a les restriccions del lleure i l'esport impulsades pel PROCICAT no sempre era fàcil d'explicar als més petits. Però, gràcies a la perseverança i responsabilitat dels nostres monitors i monitores, el gimnàs Dinamis treu pit orgullós en afirmar que hem fet un retorn de l'esport respectant tota la normativa vigent en cada moment.

“ **Les extraescolars han donat un aire nou de positivitat molt necessari per al gimnàs.»**

Reconeixements

Cicles formatius

La ciberseguridad, una realidad en el mundo digital

Ricard Llopart
Director de Cicles formatius
Pàlcam

»»» «Podríamos apuntarnos a las Cyberolympics 2019 que se celebran dentro de 15 días». Así fue como Gonzalo, nuestro profesor de informática, me planteó la posibilidad de presentar un equipo formado por nuestros alumnos del grado medio al evento de Ciberseguridad más importante para escuelas organizado por Incibe.

No voy a negar que mi respuesta afirmativa se apoyaba en cierta incredulidad sobre nuestro éxito ante la proximidad de la fecha y las más de 300 escuelas que participaban. Seis meses atrás habíamos ganado la Metrópolis FPLab con un proyecto informático que mereció la admiración de todo el jurado, pero este nuevo reto representaba palabras mayores. Mi sorpresa fue mayúscula cuando en la previa, sin la ayuda de ningún profesor y con solo 15 días para prepararlo, quedamos los segundos ganándonos la participación en la prueba final en Valencia. Llegó el gran día, los alumnos se comportaron de una forma excepcional. Después de cinco horas de competición estábamos empatados con el IES Rafael Alberti de Cádiz, que finalmente se alzó con el campeonato en los minutos finales y nosotros con un excepcional subcampeonato. No hace falta que describa nuestra satisfacción y agradecimiento a unos alumnos que consiguieron que el departamento de ciclos de la escuela Pàlcam fuera conocido a nivel nacional. Pero aquí no acabó todo: nuestro alumno de ASIX Isaac Rodríguez, que fue preseleccionado para formar parte de la Selección Na-

cional, finalmente ha sido elegido como miembro titular de la misma y representará a España en eventos tan importantes como el *European Cybersecurity Challenge*. «Lo más destacado de toda esta experiencia es poderme codear con los mejores talentos de España y profesionales del sector y aprender de ellos»; con estas palabras Isaac resume este maravilloso sueño.

La Ciberseguridad ya es una realidad en nuestros ciclos de informática y queremos con ello preparar a nuestros alumnos en esta especialidad tan valorada por las empresas y con ello conseguir un alto grado de formación que les habilite para su futura inserción laboral. Este es el objetivo que desde hace 20 años ha guiado el funcionamiento del departamento de Ciclos Formativos de la escuela Pàlcam.

Subcampions d'Espanya en Ciberseguretat
CyberOlympics València 2019

“ Lo más destacado de toda esta experiencia es poderme codear con los mejores talentos de España y profesionales del sector y aprender de ellos.”

Isaac Rodríguez

TACs

Confinament sense aïllament

Sofia Rosa, Eva Viudes, Glòria Tresserra i Marc Miret
Equip TACs

»»» Sens dubte, recordarem els dos últims cursos com els del confinament, les mascaretes i la distància social. Però també com els anys dels Zooms, els Meets i els Skypes, les classes a distància i les PCR.

“ La tecnologia ens ha ajudat, i estem convençuts que no serà l'últim cop. »

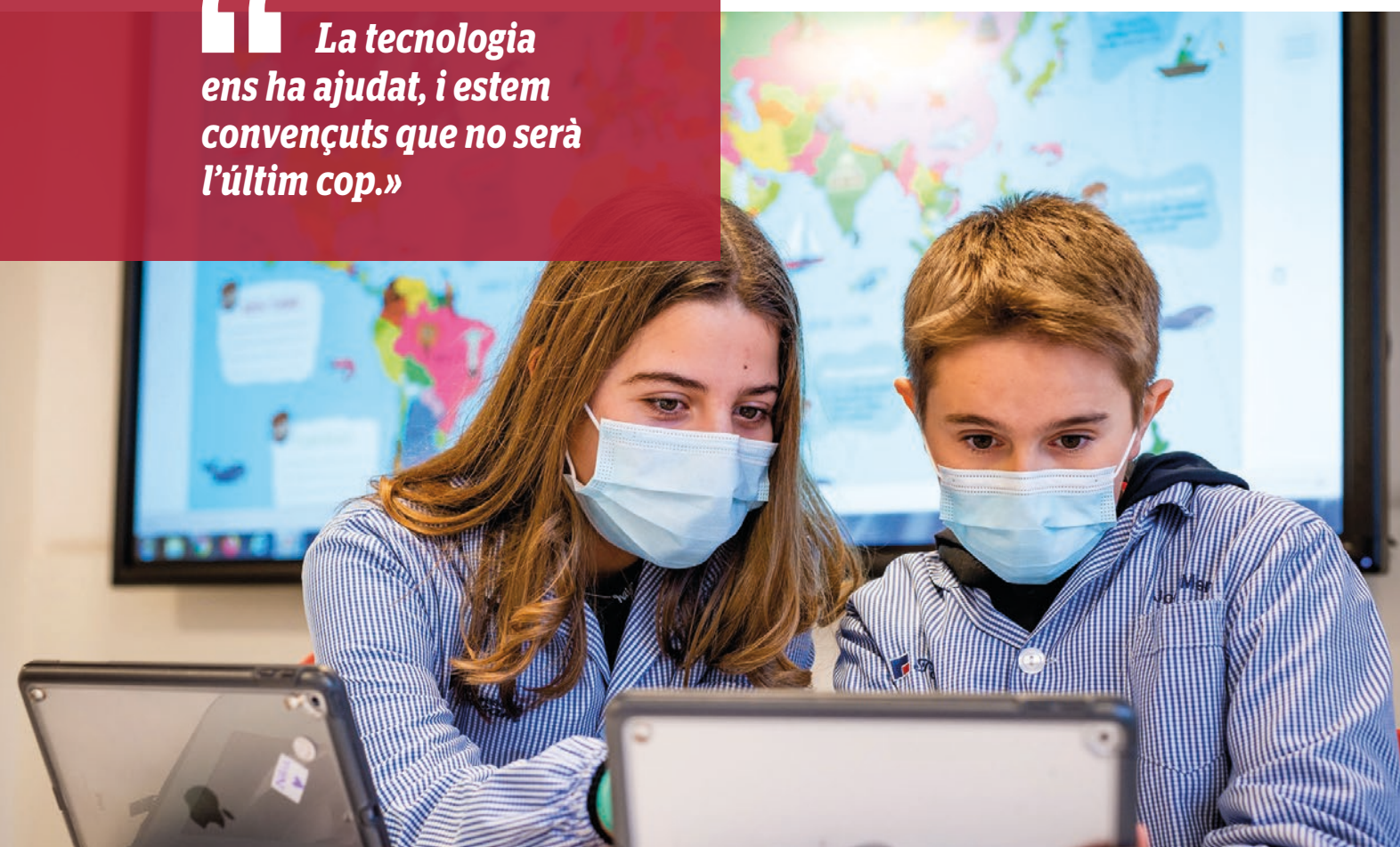
Hem passat els últims mesos alternant la docència presencial amb la docència *online*, fent entrevistes virtuals, i lluitant amb més o menys fortuna amb els navegadors d'Internet, les *webcams* i les apps. Ens hem acostumat a veure'ns a través de pantalles com si es tractés d'una pel·lícula futurista dels anys 80, però amb bastant menys glamur que a Hollywood: en aquelles pel·lícules, tothom mira a càmera i ningú no mira la persona que està parlant; a la vida real, ningú no mira a càmera. «Perdoneu, però algú ho havia de dir».

Ens queixem molt, però les noves (o no tan noves ja) tecnologies ens han ajudat a rascar una mica les parets de la nova normalitat. Hem pogut veure, escoltar i comunicar-nos amb la gent del nostre entorn. Ens ha permès que la rutina escolar, tan important en el creixement i desenvolupament dels nostres alumnes, arrenqui i no s'aturi tot i les dificultats. Hem superat un esvoranc que ens podia haver absorbit, que ens podia haver deixat fora de combat. I tot ha estat gràcies a l'esforç de molta gent. L'esforç del personal de l'escola, però també de les famílies i evidentment dels propis alumnes que han passat per l'època més fosca que la majoria recordem. Aquests esforços s'han pogut fer gràcies als avenços tecnològics de què gaudim avui dia. Disposem

de connexions a Internet eficients, de dispositius preparats per gestionar les videoconferències, de *webcams* i pantalles que ens deixen veure les persones que voldríem tenir al davant.

Us imagineu com hauria estat tot si això hagués passat l'any 2000? No teníem fibra òptica ni ADSL, els mòdems es connectaven fent un soroll espantós i trigaven un munt a connectar-se a Internet. Una Internet que tenia molt pocs continguts i que servia de ben poc. N'hi havia pocs que sabien què era un correu electrònic i menys encara els que tenien un compte. Molts no tenien ordinador a casa i gairebé ningú no tenia una *webcam*. Si aquesta pandèmia hagués aparegut l'any 2000, hauríem passat un any i mig desconnectats del món, sense veure les nostres amistats i familiars i, encara més important, hauria estat un any sense continuïtat escolar. Un any d'aïllament social i educatiu per als nostres infants, els nostres adolescents i els nostres joves.

Han estat uns mesos molt durs per a tothom, hem viscut coses que no pensàvem que podrien passar, hem après molt i afrontem el futur reforçats i amb les eines perquè cap pandèmia sigui un obstacle per aprendre, per socialitzar-nos i per conèixer. La tecnologia ens hi ha ajudat, i estem convençuts que no serà l'últim cop.

C/ Rosalía de Castro, 32
C/ Castillejos, 361
08025 Barcelona
Tel. 93 435 97 49
palcam@palcam.cat

www.palcam.cat